

[Øilgaard.]

forslag har, parret med deres tekniske opbygning og den menneskelige og sociale retsindighed, de er udtryk for. Om denne regerings forslag til krisens løsning har en sådan styrke, vil de nærmeste dage vise. Regeringen er gået til opgaven — det tyder alt på, synes jeg — åbent og redeligt, og forslagene tager sigte på at løse problemet ikke halvt, men til bunds.

Hovedlinien i regeringens politik er for et par dage siden blevet trukket op både af den højtærede statsminister og af den højtærede finansminister, og jeg har opfattet det sådan, at regeringen agter ikke at gå videre hverken ad restriktionernes vej eller ad rentestignings og kreditindskrænkningens vej, det sidste i hvert fald ikke, før man kan overse virkningen af de to diskontoforhøjelser. I denne betragtning er mit parti enigt med regeringen, og vi vil bede regeringen holde et vågent øje netop med udviklingen på rente- og kreditområdet.

De midler, der er at tage i anvendelse, er jo de af regeringen gennem de forskellige lovforslag anviste: dels midlertidigt, dels varigt at inddrage en del af den altfor store købekraft, der findes i befolkningen, og som har bevirket den altfor store efterspørgsel efter varer fra indland og fra udland, en efterspørgsel, som vi altså ikke med vor produktion har råd til at dække. Der skal tilvejebringes balance i disse forhold, og det erkendes jo nu af alle, at situationen er akut og må løses nu. Man kommer da ikke uden om at gå et stykke ad de veje, der her er foreslået: en midlertidig inddragning af penge fra befolkningen og eventuelt også i nogen måde en varig inddragning gennem direkte skatter og navnlig gennem de indirekte skatter, der er bebudet.

Jeg vil give regeringen anerkendelse for, at den i så stort omfang, når disse veje nu skal følges, har valgt metoden med den bundne opsparing. De to lovforslag, henholdsvis om bunden opsparing og om til lægsindkomstskat for ikke-forsørgere, hvilket sidste forslag giver adgang til at opsparere det dobbelte beløb i stedet for at betale skat, hvorved det, hvis det bliver gjort i fuldt omfang, vil kunne give 70 mill. kr. i bunden opsparing, vil tilsammen betyde en bunden opsparing på 240 mill. kr. Regeringen har altså lagt langt den største vægt på den bundne opsparing, og man må også sige, at når der skal findes midler til at klare en akut valutasisituation — og det er jo det, det drejer sig om —, er den bundne opsparings idé og teknik langt den bedste og den for befolkningen lempeligste og lettest for-

ståelige. I en situation, hvor købekraften er for stor, tages der herigennem midler ud af omsætningen, som lægges på is og ligger dør, indtil situationen er bedret. Pengene betales tilbage senest i 1960. Befolkningen låner altså staten et vist beløb, som den enkelte borger så må undvære til sit brug i den tid, lånet varer. Det er altså ikke skatter i almindelig forstand, som indgår i driften; den bundne opsparing er fortsat borgernes egne penge. Det er ikke meningen — og det har regeringen bevist ved den form, den har givet lovforslaget om den bundne opsparing —, at disse penge skal tages fra mennesker, der ikke kan undvære dem. 80 pct. af de 170 mill. kr. falder på indtægter over 10 000 kr. Derigennem er tendensen angivet, og det er mere end en tendens, det er en linie, og mit parti er enigt med regeringen i, at ved gennemførelsen af disse foranstaltninger må vi stadigvæk have i vore tanker, at der ikke lægges for tunge byrder på den del af befolkningen, der er økonomisk svagest stillet. Det er altså en opfattelse, vi vedkender os, og som skulle være medvirkende til, at der kunne opnås samling og enighed om opgaverne.

Der er den ting at sige om den bundne opsparing — og jeg forstod, at det ærede medlem hr. H. C. Hansen var inde på de samme tanker, måske ved omtalen af flere af lovforslagene —, at der går lang tid, inden opkrævningen begynder, og at det derfor varer længe, inden virkningen kan mærkes i erhvervslivet. Jeg vil bede den højtærede finansminister udfra den betragtning, at jo hurtigere foranstaltninger kommer til at virke, des bedre vil de naturligvis virke i den øjeblikkelige situation, overveje, om der ikke er en mulighed for at bruge indeværende års skattelister her og derved få opkrævningen fremskyndet.

Indenfor mit parti har spørgsmålet om selskabernes inddragning under den bundne opsparing været rejst. Jeg forstod, at socialdemokratiet også var interesseret i at få denne tanke drøftet, og jeg tror, man skal drøfte den i det udvalg, der formentlig bliver nedsat.

Der er i lovforslagets § 7 en dispensationsbestemmelse, hvorefter visse præstationer af opsparingsmæssig karakter, der er særlig tyngende, kan fritage for bunden opsparing. Jeg vil håbe, at man herunder også kan inddrage f. eks. de meget, meget store afdragsforpligtelser, som unge mennesker, der har startet en eller anden bedrift — i industri eller handel eller landbrug eller hvad som helst — har påtaget sig. Disse unge præsterer jo en vældig indsats, alene for at klare de